

и ти, — ни мене, нито дѣтенцето ми! Извини ме, за гдѣто те разтревожихъ. Азъ не те прѣслѣдвахъ. Ти сама се изпрѣчи отпрѣдъ ми. Ахъ, азъ бѣдната! Не ми се сърди, добра майко!... Ако си гладна, ела нощесъ на нашата кошара; ще ти дамъ най-хубавата овца... Ако ли не си съгласна на това, то изяшъ мене, но не закачай невинното ми дѣтенце... Моля ти се, космата майко! Богъ да те благослови и неговата прѣсвята майка да ти е на помощ!...

Слуша умната Тапта и мълчи. Така тя не се мръдна нѣколко секунди отъ мѣстото си. Отъ тази молба на жената мечката разбра, че за сега два човѣшки живота зависятъ отъ нея...

— Не бой се, двукрачко! зарѣмжа Тапта. За сега нѣма да те закачамъ. Азъ и дѣцата ми сме сити. А какво ще бже утрѣ, не обѣщавамъ... Върви си!

Тапта внимателно заобиколи треперящата отъ страхъ невѣста, мина ѝ пжтъ и бързо се изгуби изъ горскитѣ шубраци...

А въ това врѣме горката жена тичаше изъ пжтечката съ всичката си сила.

Мечето сѣмейство приближаваше легловището си. Върви старата Тапта и си мисли:

— И тя сжщо си има меченце. Моитѣ сж три, а нейното ѝ е едничко... И какъ силно го прѣгрѣщаше тя!... Азъ съмъ сита. Дѣцата ми сж живи и здрави... Нищо не ми трѣбва за сега, освѣнъ почивка... А какво ще бже утрѣ, и азъ самата не зная...

Г. Зеленгоровъ.